

Димитрина Антонова

Лесница труда
и
красотата

ДИМИТРИНА АНТОНОВА

ПЕСНИ НА ТРУДА И КРАСОТАТА

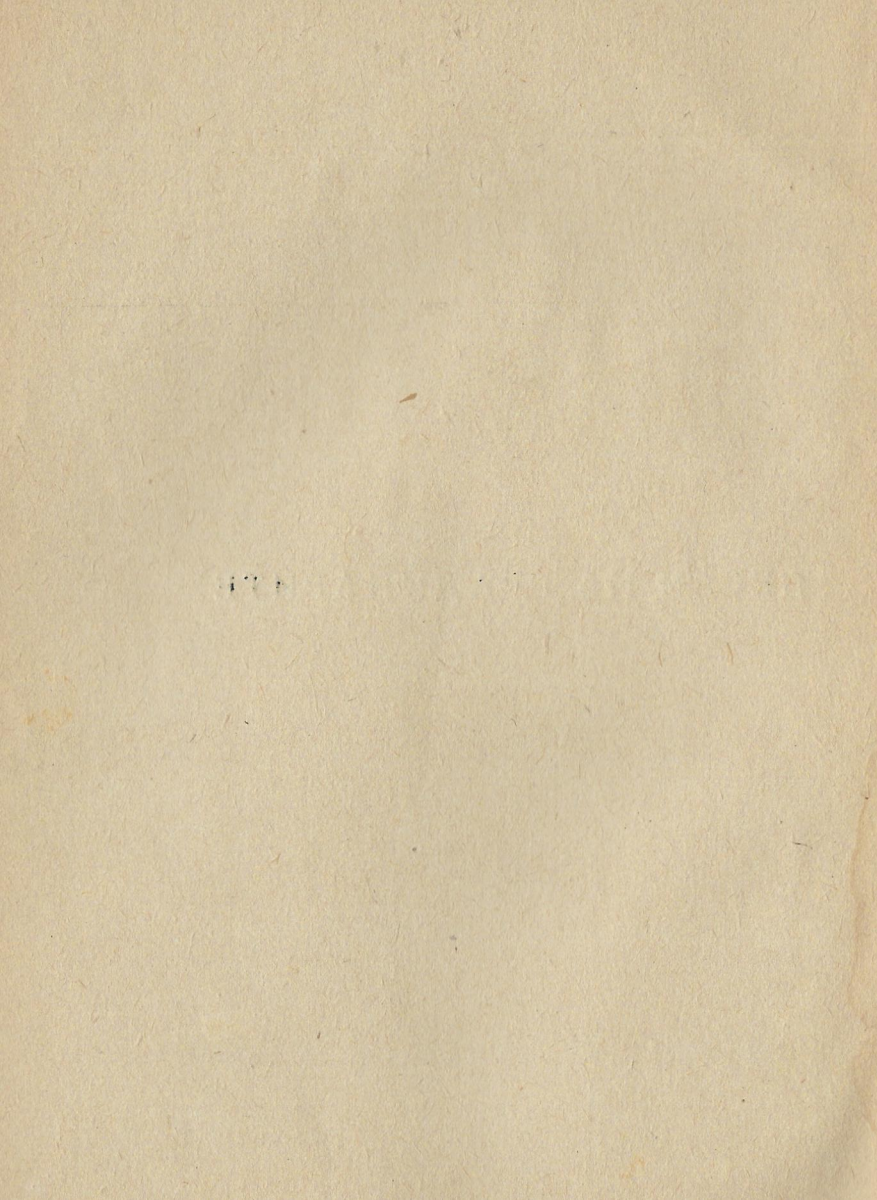
ЗА ИГРИ И ГОВОРЕЩ ХОР ПРИ ДЕТ-
СКИТЕ И ПЪРВОНАЧАЛНИ УЧИЛИЩА

△

СОФИЯ
1947

Печатница „Житно Зърно“ — Изгрев, София КШ.

ПЕСЕН НА ГРАДИНАРИТЕ

ПЕСЕН НА ГРАДИНАРИТЕ

Хайде, тука две по две
вий с мотичките в ръце!
Тропа - тропа - тропа - троп!
Хопа - хопа - хопа - хоп!

Раменете ни са здрави,
и ръцете ни корави.
Ний мотичките държим
и от труд не се боим.

Хайде, тука две по две
вий с копачките в ръце!
Хопа - хопа - хопа - хоп!
Копа - копа - копа - коп!

Ето, ние сме готови
с нашите копачки нови:
Ще копаем, ей така!
За труд време е сега.

Хайде, тука две по две
вий с лопатките в ръце!
Тропа - тропа - тропа - троп!
Лопа - лопа - лопа - лоп!

Ей, от къщи и палатки
идем с новите лопатки,
Дружно с вас ще се редим,
ще копаем и садим.

Ний сме млади градинари,
веч не щем игрите стари.
Ще копаем и садим,
после да се не срашим.

Ще направиме лехи:
тука две, и тука три.
Копа - копа - копа - коп!
Хопа - хопа - хопа - хоп!

Да ни казват готовани,
както беше лани, лани;
ний не щеме, не, не щем,
сладко вече ще ядем.

Стари корени навън,
ха, и тоз ненужен пън!
Копа - копа - копа - коп!
Хопа - хопа - хопа - хоп!

Бурените веч не щем,
камъчета, да, съвсем!
Със лопатките сега,
всичко, всичко към брега!

Ей, там вие две деца,
 бързо с вапите колца!
 Товарете ги сега
 и носете към брега!

Ето, идем, идем всички
 тука с нашите колички.
 Ей, лопатка, ей, и две.
 О, как всичко е добре!

Ний сме всички вдъхновени
 и за работа сплотени.
 И от мене на, една!
 О, как хубаво станà!

Дайте тука веч гребла,
 ти ела, и ти ела!
 Грèби - грèби - грèби - гре!
 О, как всичко е добре!

Веч лехите са готови,
 семена ще сеем нови:
 теменуги и шибой,
 цяло лято свеж е той.

Незабравки и латинки,
 да са нашите градинки,
 хубави за пример, да,
 все със нови семена.

А пък тука зеленчук:
магданоз и пресен лук,
сладки чушки и домати
за любимите салатки.

Всичко вече е готово,
посадено семе ново.
Дайте лейките сега,
да полеем веднага!

Семената да поникнат,
из земята да надникнат.
Хайде, тука две по две,
вие с лейките в ръце!

Лей се и изливай,
хубава вода,
радостно поливай
златни семена!

Работихме дружно
ние от сърце.
Вече да измием
нашите ръце!

Слънчицето златно
скоро ще се скрий.
На закуска малка
канени сте вий.

Малкото котленце
веч отдавна ври.
Топлите картофки
стигнаха по три.

О, как сладко, как приятно
на открито се яде —
след задружен труд и радост
под отворено небе!

Утре ние пак ще дойдем,
пак ще сеем семена.
Нека в рай да се превърне
наш'та хубава страна!

Ще копаем и ще чистим,
и земята ще браздим.
Зеленчуци и дръвчета
най-различни ще садим.

Ще намерим отлежала
тор за всички семена.
Във градина ще превърнем
наш'та хубава страна.

Дъжд ще падне, след дъждеца
топло слънце ще изгрей.
Ден ще мине, втори, трети:
тук и там ще зеленей.

И листенца по стеблата,
после пъпки, цветове.
В рай прекрасен превърни ме, —
родната страна зове.

ПЕСЕН НА ЧИСТОТАТА

ПЕСЕН НА ЧИСТОТАТА

Вий чухте ли нощеска
дъждецът как валя?
Изкъпа той тревите
и малките цветя.

Изчисти им леглата
и къщичките той.
Изливаха се с песен
там капчици безброй.

Елате да ги видим,
елате вий, деца!
Как радват се и кимат
просветнали челца!

Прозорците им светят,
вратичките блестят,
сърцата им от радост
отворени трептят.

И гостите им идват,
мушици и пчели.
Я вижте, те приветстват
и нас с „добре дошли!“

— Вий чукте ли? — Ний чухме.
 — Видяйте ли? — О, да!
 Тук пее чистотата,
 и блика радостта.

Да бъдем кат цветята,
 кат златните пчели!
 Да греине чистотата
 и в нашите души!

— Да тръгваме! — Да тръгнем!
 — Да почнеме! — О, да!
 Тук имаме обилна
 и хубава вода.

Кибрита! Да запалим
 и огън да гори!
 На него ще поставим
 водата да заври.

А слънце, слънце, слънце!
 О, вижте вий — лъчи.
 Летят, и песента им
 навсякъде звучи.

Разтворени прозорци,
 разтворени врати!
 Тук кофи и миячки,
 бухалки и метли!

И въпка, всичко въпка :
постелки и легла,
и столове, и маси,
съдини и стъкла!

— Да чистиме! — Да чистим!
Без болести и страх.
Ни паяжини вече
в кюшетата, ни прах!

Изпърени тавани,
белосани стени!
Служител на живота
ти истински стани!

Изчистени прозорци
и светнали стъкла!
О, искаме ний здраве,
простор и чистота!

Тук четките, сапун,
да търкаме сега!
Да светнат доловете,
да бъде чистота!

ПЕСЕН НА ТЪРКАНЕТО

Търкай, търкай, търкай ти,
къщата си почисти!
С огън, песен и вода,
тук да бъде чистота!

Рано сутрин ти стани,
слънчицето покани!
С песен, радост, златен смях:
— Хей, далече, ти о, прах!

Там високо ти иди,
на простор се разходи!
На простор и ширина,
в чистота и светлина.

Капка срещнеш ли да пей,
бързо с нея ти се слей!
И ще бъдеш ти дъждец
по листенце и цветец.

Търкай, търкай, търкай ти,
къщата си почисти!
Чистотата покани,
красотата приеми!

Ний сме млади, млади, млади,
с здравите ръце,
ние чистим, чистим, чистим
с радост от сърце.

С четки, кофи и миячки,
с огън и вода,
тук ще влезе чистотата,
красотата, да!

И уроците тогава
лесно ще вървят,
че когато в прах живеят,
хората грешат.

Вий насекоми, гадини,
паяци, мухи,
по-далече! Тук градини
с цветните лехи!

Тук пчелици ранобудни
с пъргави крилца.
И дечица със тетрадки,
с книжки във ръка!

ПЕСЕН НА ДЪЖДА

ПЕСЕН НА ДЪЖДА

Приказката: Те люшкат и клатят
унило стебла:

Цветята: Дъждецо, дъждецо,
дъждецо, ела!

Гори ни, топи ни
безкрайна жегà,
и гинем, и чезнем
без тебе сега.

Дъждецо, дъждецо,
дъждецо, ела!

Приказката: Те люшкат и клатят
тъй скръбно чела.

Дъждът: До моите струни
достигна молба.
Кой скръбно зове ме,
зове ме „ела“ ?

Приказката: Цветята, цветята,
цветята са туй.
Те молят и плачат,
ти чуй ги, о чуй!

Цветята: Дъждецо, дъждецо,
дъждецо, ела!
Ний гинем и чезнем
без тебе сега.

Дъждът: Трепнете, запейте
о, струни, сега!
Мокрете, къпете,
вий нежни чела.

1-ва капка: Ей ме тука,
ей ме веч,
идвам много отдалеч.
По небето
аз летях,
в облачето сиво бях.

И пристигнах
ето на!
Малка капчица сега.
На дъждеца
съм дете,
тука роза ме зове.

2-ра капка: Малка капка
съм и аз,
бисер нося и елмаз.
Кап! — живея,
кап! — летя
по тревички и цветя.

3-та капка: Кап!—отгоре
 слизам тук.
 Съм на арфа златен звук.
 На дъждена
 песента
 лей се с радост над света.

4-та капка: Бях в змията,
 бях в небето.
 Бях аз капчица роса.
 В изворчето,
 океана
 и небесната дъга.

И в стеблото
 на дървото,
 в корените и върха,
 обикалях
 и странствувах,
 и сега съм веч в дъжда.

Цвете: О, при мене,
 мила капке,
 златна капчице, дойди!
 И челцето
 мое тъжно
 със целувка разхлади.

Капчици: По тревички
 кап! — сега.
 По цветенца и листа!
 Всички, всички
 ме зовят:
 свеж да бъде всеки цвят

Свеж да бъде,
 оросен,
 с плод прекрасен надарен.
 Кап! — отгоре
 сме дошли,
 да вали, вали, вали!

Капка: Ей ти, песен
 на дъжда,
 пей в небесната дъга
 Днеска тука,
 утре пак,
 мен ме чака ялен мак.

Капка: Мен ме чака
 златен клас,
 и при него тичам аз.

Капка: Мен ме чака
 карамфил,
 о, тъй жаден той е бил

Капки: Нас ни чакат
цветове,
нива пълна с класове.
Приемете
вий сега
тази песен на дъжда!

Вятърът: Ей ги освежени,
с капчици облени,
как се радват те!
И цветецът нежен,
и стеблото мило
утре ще расте.

Цветята: Ще растеме,
ще растеме,
ще растеме и цвѣтим;
с благодарност,
благодарност
към дъждеца наш любим.

Капки: Кап - кап - кап - кап,
кап - кап - кап!
Можеш ли ни преброи?
— Не, не можеш,
нямат брой
капчиците на дъжда.

Ний безброй сме,
да, безброй.
Кажат ли ни, руква той:

по венчета
и листа —
О, здравейте вий, деца!

Вятърът: Стига вече
таз игра,
тази песен на дъжда!
Нека грейнат
пак лъчи,
всичко тук да заблести

Лъчите: По челцата освежени
ние идваме сега,
след безбройните милувки
и целувки на дъжда.

Цветята: О, добре, добре дошли,
вие, слънчеви лъчи!
Как ни е добре сега,
след играта на дъжда!

Цвете: Сто целувки по челцето
аз получих от дъжда,
и затуй сега така
ми е радостно сърцето.

Цветята: Капчиците бяха тука,
капчиците на дъжда.
Но сега, къде сте вие?
Капки: — В коренчета и стебла!

Цветята: — В малките ни коренчета,
в крехките ни стебълца,
капчиците се разхождат,
капчиците на дъжда.

Капка: Как е чудно да си капка!
Да пътуваш и летиш.
Да си в цветето, и в него
да се радваш и цъвтиш.

Вятърът: Капчиците бяха тука,
капчиците на дъжда.
Но сега, къде сте вие?

Капки: — В коренчета и стебла.

Капки: Ний сме горе, ний сме доле,
ний сме тука и навред.

Дъгата: Ний дъга сме, от небето
нашият към вас привет.

Цветята: Дъгата, дъгата,
дъгата изгря!
Тъй близко, тъй близко
над нашта земя.

Дъгата: Да отидем и преминем
ний под нея!
О, елате, златни багри
ще разлея.

Да бъдете всички
красиви сега!
Със чисти, и свежи,
и росни челца.

Цветята: Да отидем, поиграем
ний със нея!

Дъгата: О, елате, моите багри
с вас ще слея.

Приказката: Съживиха се цветята
след дъждеца.
Заиграха разлюлени
от ветреца.

И запяха озарени
от лъчите.
И видяха на дъгата
красотата.

Бяха тъжни, бяха жадни,
но им радост пак дойде
от високо, от лазура
на безкрайното небе.

ПЕСЕН НА ХЛЯБА

ПЕСЕН НА ХЛЯБА

Аз съм хлябът на земята,
вижте ме, деца! —
Хляб направен от красиви
житени зрънца.

Житени
зрънца:

Бяхме дъго ний в хамбара,
потопени в сън.
Но ръка една взема ни
и изведе вън.

И замахна, и ни хвърли
в рохкави бразди.
Там ний легнахме и кротко
сведохме глави.

Тихо, тихо! Тишината
спусна се над нас.
И във нея проговори
майчиният глас:

Майчин глас: — Потърпете вие, мили,
житени зрънца!
Зная приказка за малки
слънчеви деца.

Житени — Разкажи я, разкажи я,
зрънца: майчице, сега!
Майчин глас: — Те отишли да се учат
с книжки във ръка.

И по стълбичка надолу
тихо слезли те.
Наредили се на малки,
низки чинове.

И се сгушили да слушат,
огънят горял.
А навънка чист и пухкав
бял свежец ваял.

И отворили очички
и ушички те.
И потрепвали от радост
малките ръце.

— Чувате ли? Шепнели си:
хлебецът сега
ще приготвим за децата
ние под снега.

Зрънцата и — Ах, и ний ли? — Да, и вие.
майчин глас: Огънят гори.
Зрънцата: А навънка от небето
бял свежец вали.

Житени — Ние чухме и разбрахме.
зрънца: Сгущени така,
милваше ни майчината
хубава ръка.

— Ще приготвим хлебец сладък,
хлебец за деца.
Ще нахраним, ще нахраним
всички по света!

Но там кой е? Някой страшен,
зъл ли великан?

Майчин глас: — Не, мълчете, той ви пази.
Житени Топлят юрган
зрънца:

ни покрива и ни сгрява.
Пада тишина.
Сладък глас запява песен:
— Нанкай, нани-на!

Хлябът: — Аз съм хлябът на земята,
вижте ме, деца!
Хляб направен от красиви,
житени зрънца.

Житени Бяхме дълго ний в земята,
зрънца: потопени в сън.
Вътре огън. Свяг и вихър
пазеха ни вълн.

И сънувахме оная
слънчева страна,
във която няма мъка,
страх и тъмнина.

Докогато . . . — Докогато
звънна весел звук.

Слънчев лъч — Аз бях вънка и ви чукнах,
ей, дечица, тук!

Слънчев лъч — Аз съм слънчо. — Слънчо ли си?
и житени — Викам ви навън.
зрънца: — А ний де сме? — Вие спехте
долу сладък сън.

Хлябът: — Аз съм хлябът на земята.
Вижте ме, деца —
Хляб направен от красиви
житени зрънца.

Житени — Бяхме скрити ний в земята,
зрънца но дойде лъчът
и ни чукна, и извика:
— Ей, деца, на път!

И прострахме ний тогава
радостни ръце.
Как красиво ни погледна
синьото небе!

И със радост залюлекме
тънички стебла.
А небето викаше ни:
— Ти, ела, ела!

А ветрецьт, а ветрецьт
песничка една
Вятърът: ни засвири: „Нивичката
хубава стана.

Хопа - хопа - хопа,
хопа - хопа - хоп!
Тропа - тропа - тропа,
тропа - тропа - троп!“

От земята и водата,
от водата, да!
От водата и лъчите
станахме стебла.

Люшна - плюшна, тук и там,
вятър волен и засмян.
И говореше ни той
думи хубави безброй:

Милваше ни всеки ден:
Вятърът: — Ей, ти, хубав клас зелен,
да порастнеш хе - нагоре,
хе - нагоре, хе - нагоре!

Хлябът: — Аз съм хлябът на земята:
Аз от въздух и вода
съм направен и от слънце,
мои слънчеви деца!

Ний сме хлябът на земята,
ние, житните зрънца.
От земята и водата
ний станахме стебълца.

- Аз съм хлябът на земята.
- Ний сме всички в тебе, да!
- Ще нахраня аз земята.
- Ще нахраним ний света.

МОСТ

МОСТ

1. работник: Чука - чука - чука - чук!
Мост ще има, майко, тук.
Празен няма да стоя,
мост красив ще построя.

Двата бряга на реката
с този мост ще свържа аз,
и свободно ще минават
всички пътници тогаз.

Нек реката да бучи,
да приижда и реве.
Мост красив ще построя
със гранитни стълбове.

И тогава, ех, тогава,
към отвъдната страна
ще пътуват веч свободно
всички хора на света.

Планината: — Кой е тука, който иска
мост да построи?
— Аз съм. — Ти ли? Чакаат тука
моите скали.

— Чувате ли? Планината
вече ни зове.
Идвайте при мен, другари,
с тежки чукове!

— Ний сме тука, всички тука,
с чукове в ръка,
и за работа готови
с кирки и длета.

П л а н и н а т а : — Аз съм пламък, аз съм песен,
твърдина и зид;
във небето стълб издигнат
от красив гранит.

О, елате! Ще разтворя
каменни гърди.
И отломък, след отломък,
руди и скали

вий къртете, вий дълбайте
с кирки и длета;
мост постройте, нека бъде
чудо на света!

— Като тебе ще издигнем
ние твърдина
над реката, към оная
слънчева страна.

— Хей, машини! — Те пристигат
 бързат колела.
 Пламък, ек и песен — слиза
 твърдата скала.

— Огън! — Тук съм! Веч запален
 и разпален аз горя.
 Железата на земята
 нестопени веч топя.

— Чувате ли? — С чуковете
 идваме сега;
 веч за работа готови,
 с песни на уста.

Ний сме младите ковачи,
 чукове въртим,
 над реката бързотечна
 мост ще построим.

Чук! Изхвъркват искри рой,
 песен, плам и огнен дъжд.
 Мост красив ще бъде той.
 Чук! — изхвъркват искри рой.

Тин-тан-зин! Тин-тан-зин! Чук!
 Дружно пеят железата.
 С тази песен мост красив
 ний строиме над реката.

— Ний с водата се сдружихме
и с гранитните скали
в миг, когато ний казахме:
Тука мост ще се строи!

Реката:

Бързо пени се реката,
радостно ечи:
— Тук дружина работлива
мост ще построи.

— На реката, на реката
с бистрата вода
ще се слейте и запейте
лесен на труда.

— С капчиците на реката
ще се слеем, да!
С капчиците на водата —
лесен на труда.

— Аз съм огън! — Аз желязо!
— Аз гранитна съм скала.
— Разтопявам. — Аз топя се.
— Твърдина съм на света!

— Аз вода съм: тичам, бягам,
мия, чистя и гася.
— Аз съм въздух, с вас задружно
над реката мост строя.

Желязото: — Чукай, чукай ти, ковачо,
мост ще построя —
над реката, дето бяга
водната струя.

Там ще гледам, как пътуват
пътници по мен:
и ще пеят железата
с влака устремен.

Всички: — Към оная, към оная
слънчева страна;
мост строиме над реката —
чудна твърдина!

Деца: — Ще вървиме ний по него
с книжки във ръце;
ще отиваме да учим,
как ще е добре!

Ний ще учим, да, ще учим
там, където грей
слънчицето — изворчето,
дето струн лей.

Вий чувате ли? — Мостът
кове се тук сега.
Ще тръгнем ний скоро
към чудната страна.

Ще учиме! Ще учим!
Ще работиме, да!
Работници сме ние,
на новото в света!

ПЕСЕН НА НОВАТА РИЗА

ПЕСЕН НА НОВАТА РИЗА

ПЕСЕН НА ПЕРАЧКИТЕ

Хайде, на реката
вълна да перем!
Тънки, бели нишки
после ще предем.

Ний сме младите перачки
в всекидневен труд растем —
на реката бистра, чиста
ний перем, перем, перем.

Бистра, чиста тя тече,
пясък, камъни влече.
Бистра, чиста тя се лей
и неспирна песен пей.

Да застанем тук! Навлиза
тя навътре; езерце
образува и е чиста
и приятна на ръце.

Днес за вълната е време,
силно слънцето пече,
и водата всичко черно
надалеч ще отвлече.

Чиста да я изперем,
после нишки ще предем —
тънки, хубави влакна
зарад белите платна.

На огъня запален
водата веч кипи.
В широкото корито
ти руното сложи!

Ни едно, едно да няма
тук нечисто влакънце,
ни следа от миризмата —
здроаво търкайте, ръце!

Веч чернилката се свлече,
и водата я отвлече
надалеч, без следа.
О, как хубав е труда!

Вълната е веч изпрана
и да съхне е разтлана.
Силно слънце я обля,
кат коприна стана тя.

Днеска ние сме перачки,
утре пъргави предачки —
бели нишки ще предем,
тънки ризи да тъчем.

През търкане голямо
днес вълната мина.
Затуй пък бяла, мека
и чиста тя стана.

Ще отидем на дарака
ние с вълната сега.
Там шуми, шуми реката
под голямата скала.

ПЕСЕН НА ДАРАКА

Трака - трака! На дарака!
Идвайте сега при мен!
Никой, никой да не чака,
да не бъде уморен.

Трака - трака! Аз съм тука!
Чука - чука! донеси
вълната си, после вкъщи
ти готова отнеси!

Трака - трака! Не протакай,
на дарака ти ела!
Туца - лупа! Ще се струпа
чиста вълна веднага.

Отдалеч, далеч се чува
тази песен, този ек,
тази дружба на водата
с работливия човек.

Ей, за предене готова
вече вълната стана.
Бяла, пухкава и чиста
я отнасяме дома.

ПЕСЕН НА ПРЕДАЧКИТЕ

И каделките готови
веч на хурките ни нови
се измъдриха сега —
чакат своите вретена.

Ний сме младите предачки,
нишки тънки ний предем;
а подире бели ризи,
здрави ризи ще тъчем.

Край огнището събрани,
с песни дружни от сърце,
и със приказки отбрани
бързат нашите ръце.

Дружно пеят вретената,
с дружна радост ний предем;
днес са нови времената,
нови дрехи ще тъчем.

Ни едничка черна точка
тук на бялото влакно,
ни едничка не оставяй
ти отворено око!

Пей, вретенце, пей ми ти,
тънка нишка ти преди!

Да достигнем, да достигнем
ние паяка сега
по голямото изкуство
на претънките влакна.

Пей, вретенце, пей ми ти,
нишки тънки ти точи!

Пейте, пейте, вретена,
дружна песен в дружен свят;
днес са нови времена,
няма връщане назад.

ПЕСЕН НА ТЪКАЧКИТЕ

Становете са готови
да тъчем платната нови.
Ето, тук се настани,
и почни, почни, почни!

Трака - чука, трака - чука,
трака - чука - чука - чук!
Ей, платно тъче се тука,
всеки миг е плод и звук.

Ний млади сме тъкачки
и здрави сме съвсем,
на новите си дрехи
платното ний тъчем.

Хоп, сновалке неуморна,
промуши се и излез!
Дан, след тебе, чук, подире,
трак, отново тука влез!

Отметна се аршина
на бялото платно.
И скръцна, и изпъшка
навитото кросно.

Ний млади сме тъкачки,
ръцете ни звучат,
в опънатите нишки
сновалките хвърчат.

Навивай се, навивай,
ти, хубаво платно!
Когато те отмерим,
ще стигнеш ти до сто.

Ще стигнеш до хиляда,
ще стигнеш милион,
да има за децата
под цялий небосклон.

И радостната песен
из нашите уста
разлива се широко
по цялата земя.

Как хубаво ще бъде,
когато облечем
ний новите си дрехи!
Но днеска да тъчем!

Тичай, бягай и не спирай
ти, сновалке, трак!
Промуши се, хоп, отново
ти върни се пак.

Трака - трака, докогато
в радостни ръце,
всеки своята нова дреха
вкъщи отнесе.

ПЕСЕН НА ШИВАЧКАТА

Бързо взимай ти иглата
и конца във ръка!
Днес за твойта бяла риза
се платното изтъка.

Ший с усмивка и със песен,
и със спомените, как
от овцата към реката
и през шумния дарак,

и през тънките ти пръсти,
и през тежкото кросно,
стигна най-подир до тебе
твойто хубаво платно.

На мойта нова риза
 платът се изтъка.
 И аз държа иглата
 веч в моята ръка.

И радостно потрепва
 веч моето сърце.
 Ще бъде мойта дреха
 ушита най-добре!

ПЕСЕН НА ШИВАЧКИТЕ

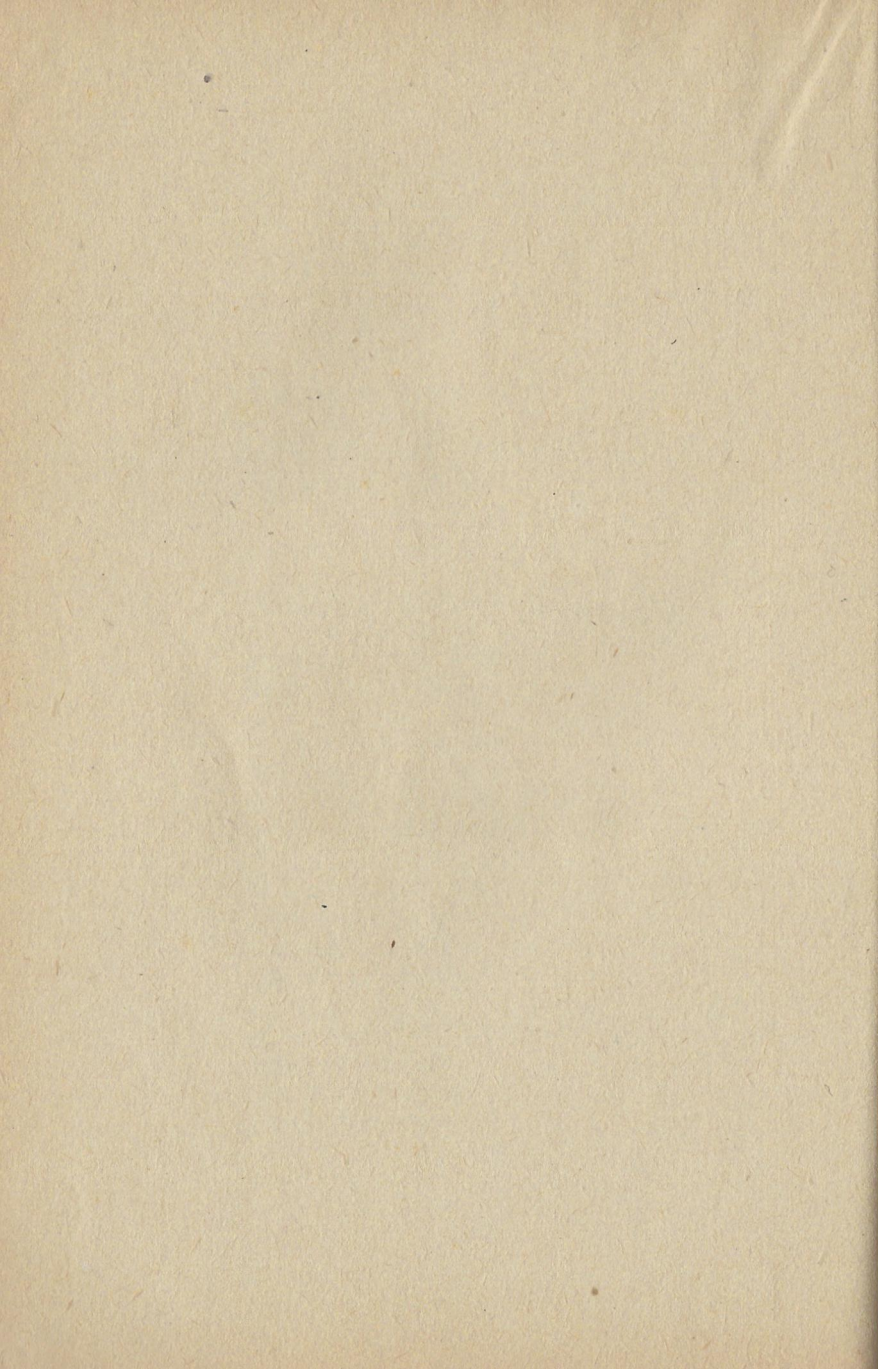
На новите машини
 се чува песента.
 Обръщат се безспирно
 блестящи колела.

На младите войници
 ний ризите тъквим.
 За празника младежки
 добре ще ги стъквим.

О, който вече иска
 днес ново облекло,
 при нас да дойде тука!
 От новото платно

приготвяме ний ризи
 красиви до една,
 от хубавата тъкан
 на белите платна.

СЪРПОВЕ И ЧУКЧЕТА

ТИЧАЙ

Тичай на полето,
тичай из града ;
тичай, дете бяга
бистрата река !

Тичай в планината.
Малкото селце,
в пазвите ѝ свряно,
кима ти с ръце !

Тичай, дете искащ,
дете щещ иди —
всякъде ще видиш
новите бразди.

Новото начало,
новият живот
сее и очаква
радостния плод.

Вика разорана
родната страна :
— В пазвите ми пъркат
златни семена.

Работа ни чака,
ти сдружи се с мен;
чука на вратата
пролетния ден.

С плуг или орало,
с чук или тесла —
с радост те очаква
родината страна.

Огън и желязо,
сърпът е готов:
виждам го веч в тебе,
мой работник нов!

В пазвите ми пърхат
златни семена.
Чукат на вратата
нови времена.

СЪРПОВЕ И ЧУКЧЕТА

Сърпове, чукчета
в малките ръце,
хайде, вий, другари,
в стройни редове!

Нивата ни чака,
пътят ни зове:
новият, свободен
вече се кове.

Здраво да ги стиснем,
смело да вървим!
С рабста и песен
ний ще победим!

Ще замахнем, и ще паднат
зрели класове.
Ще издигнем, ще ударим
тежки чукове.

Ще ги вдигнем и отпуснем. —
Ще замахнем ний!
Нива златва и край нея
път ще се извий.

И по пътя, път прекрасен,
дружво ще вървим.
С чуковете, сърповете
ний ще победим.

Сърпове, чукчета
в малките ръце,
хайде, вий, другари,
в стройни редове!

Нивата ни чака,
Пътят ни зове:
Новият, свободен
вече се кове.

И по него ний ще тръгнем
 свързани в едно —
 по другарски и по братски,
 само за добро!

Тин - тан, тин - тан, тин - тан, хей!
 чуй, чукът ми песен пей!
 Искри златни отведнъж
 сипят се кат златен дъжд.
 Пътят нов се веч кове,
 веч кове - кове - кове!

Във замаха на ръката,
 на стоманения сърп,
 колко радост за сеяча
 след прекараната скръб —
 житото — злато тече
 тъй тече, тече, тече!

Тин - тан, тин - тан, тин - тан, тин!
 Всички, всички до един —
 влизайте във редовете
 с чуковете, сърповете.
 Сбирайте се вий отвред
 и напред, напред, напред!

РОДИНАТА ЗОВЕ

Към селото в балкана,
 в откритото поле,
 да тръгнем, другари,
 родината зове.

С оралото и плуга,
с копачки и гребла,
в сътрудничество смело
за работа в света.

На помощ на другаря,
на брата ни селяк,
за работата днешна
о, ето ни на крак !

Ей, лъха ни просторът
и слънцето ни грей.
Как леко, на открито,
се диша и живеј !

В замаха на ръката
копачката запя.
И радва се доволна
откритата земя.

И радва се и пее
посятото дръвце.
Посяха го тук днеска
две работни ръце.

И сетило земята,
потръпна и заби
то коренчета здрави,
и влагата запи.

До него друго вече
изправи своя връх,
и нежно задоля се
от пролетния лъх.

Едно на друго поздрав
отправиха си те :
— Нали на нас ще зреят
красиви плодове ?

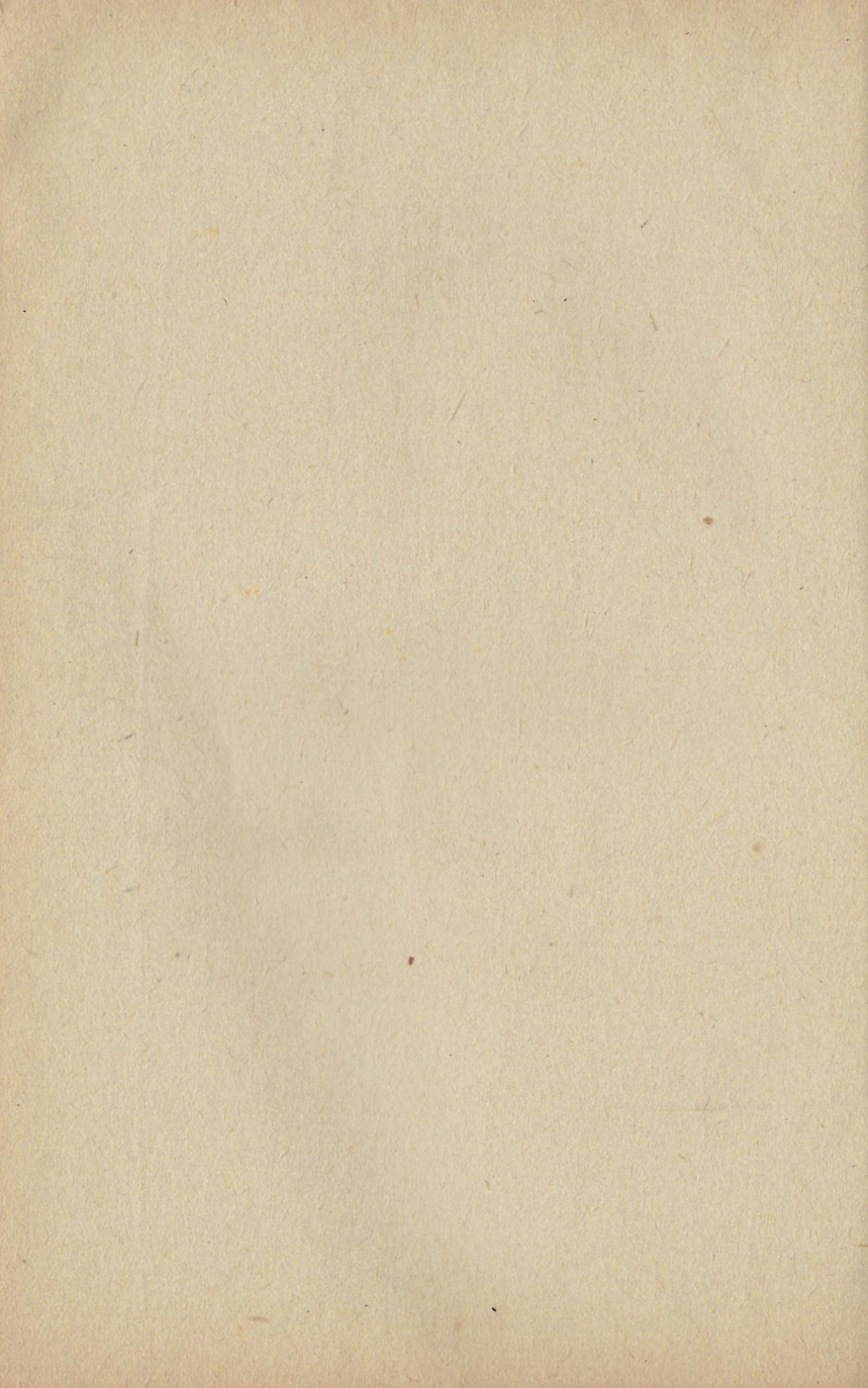
— Ще зреят ! — От фиданки
градината заля.
И пресен лъх полето
след заника заля.

Дружината отмина.
Долигаше екът
на волната ѝ песен
по стихналия път.

А горе иззад облак
нов месецът изгря.
И радостно помилва
носятата земя.

Към селото в балкана,
в широкото поле,
да тръгнем, другари —
родината зове !

ПОТОЧЕ

ПОТОЧЕ

ПЕСЕН НА СЛАВЯНСТВОТО

На майка любима
то „Сбогом“ каза,
и бързо се метна
през стръмна скала.

И хукна надолу,
и песен запя,
и с радост, и свежест
цветята заля.

— Почакай, почакай!
му викнаха те.
— Не мога, в гората
ме птичка зове.

— От мене ще пие
тя чиста вода,
и сини камбанки
ме викат, ела!

— О, ние зовем го,
зовем го, ела!
Жадуваме песни
и капки роса.

— Аз тичам, аз тичам,
камбанки, при вас.
В душата ми с песен
гальовния глас

на майка любима
говори: Иди!
— Поточе любимо
и бистро, дойди!

Воденичка там строена,
за да мели брашанце,
воденичка му говори:
— Ти ела, ела, дете!

— Но не мога сам-самичко
аз за твойто колелце.
— Събери се ти с другари,
и ела, еле, дете!

— Събери се със другари,
глас гальовен му шепти,
събери се да помагаш,
и иди, иди, иди!

— Тичам, тичам, тичам, майко!
Ей, другарче, накъде?
— Че надолу! — Хайде двама
да се хванем за ръце.

— Да се хванем! Две дечица,
две поточета сега,
мигом сляха се, запяха
през зелената гора.

Ей че песен, ей че чудо!
Две сърца в едно сърце.
— Чувате ли? — Идат, идат,
завърти се, колелце!

— Чакай, чакай, ти сребристо,
накъде така само?
Хайде с нас, да станем трима,
три поточета в едно.

— Че да станем! Да, да станем!
— Ей речице, накъде?
— Воденичка там ме чака,
за да мели брашанце.

— Вий цветенца, вий тревички,
и вий борове, ели,
как сте, как сте? — О, чудесно,
благодат над нас вали!

— Ей и нея! Трака - трака!
Трака - трака, колелце!
Завърти се, падай, падай,
бяло, меко брашанце!

Но туй що е? О, градина!
 Ей вий, капчици деца,
 по листенца, по цветенца,
 коренчета и стебла.

И нагоре, и надолу!
 Ей ти там, къде сама?
 Твоята песен е и наша,
 ти при нас ела, ела!

— Аз отдавна слушам ваш'та
 песен чудна, и сега
 идвам с вас да станем вече
 всички ний една река.

А сега отгук и право
 нанадолу. Водопад!
 Ех, как светна, как просветна.
 доднес тъмния ни град!

Из разтворени прозорци
 се кръстосват гласове:
 Откъде е тази песен?
 — Там река една тече.

Вижете ниви и градини,
 грей увисналият плод.
 Нови сгради, шум и радост,
 пътища и нов живот.

На четирите потоци?
 — Да, с голямата река
 те се сляха и запяха
 на живота песента.

И разпенени талази
 от пет краища в един
 ритъм чуден се преливат
 под лазура златосин.

На майка любима
 то „Сбогом“ каза,
 и бързо се метна
 през стръмна скала.

И хукна надолу,
 и песен запя,
 и с бистри, и буйни
 потоци се сля.

Задружно подеха
 те песен една:
 — Ний всички към братска,
 щастлива страна.

Нас всички, нас всички,
 нас всички сега
 зове океана,
 едничък в света:

— Елате, елате!
И слейте се в мен.
За работа нова
във новия ден.

Зове океана,
зове ни безспир:
— Към мене, през мене,
към вечния мир!

ИЗВОРЧЕ

ИЗВОРЧЕ

Изворче извира,
радостно шурти:
— Как си теменужке,
и тревичке, ти?

Радостно потрепват
и отронват те:
— С твоите чисти капки
много сме добре.

Къпем се в брилянти,
пием и роса.
Слушаме на твоите
струйки песента.

Изворче извира,
радостно е то,
и погалва нежно
камъче едно.

— Добър ден, със мене
искаш ли сега?
— Добър ден! Със тебе,
то се знае, да!

Искам, искам! — Стига
 на почивка тук!
 — Стига, отговаря
 камъчето, ук! —

спусна се надолу,
 спусна се, ехей,
 радост, радост! Синьо
 езеро, здравей!“

Виждаш ли? — на гости
 аз съм ти сега.
 — Браво! Откъде си?
 — Твърдата скала

нявга ме отрони
 от върха там, хе. . .
 който се е мушнал
 в синьото небе.

Изворче извира
 ручейче шурти:
 — Как сте вие мили
 момини сълзи?

— Пеем. Ти? — Надолу
 тичам и навред.
 — Занеси далеко
 нашия привет!

— Хубаво. Вземете
капчици от мен!
— Капчици? Прекрасно!
Пролетният ден

грее над земята,
изворчето пей:
— Сладко съм, от мене
стомничка налей.

Бистро съм и чисто,
поизмий се ти!
Изворче извира
радостно шурти.

Тук запита, как си,
поздрав донесе
там запей и ласка
чиста отнесе.

Тук градинка малка
с песничка полей,
с капчици кристални
корени облей.

И където мине,
всичко оживи,
всичко се раздвижва
пее и цъвти.

И където мине,
кимат му: Здравей,
изворче любимо,
слънчево, здравей!

И безспир се чува:
— Поздрав от върха,
вам цветя, тревички,
поздрав от снега!

ПЕСЕН НА ПРОЛЕТТА

ПЕСЕН НА ПРОЛЕТТА

- Вятърът: Къде, къде отиваш ти,
ти, топъл лъч на пролетта?
- Лъчът: Рекичка там една зове,
скована в лед да разтопя.
- Вятърът: Но можеш ли ти, сам самин,
о, лъч един, ти слънчев син,
рекичката да разтопиш,
рекичката да съживиш?
- Лъчът: Сдружен съм аз с другари, виж!
Лъчи: Сдружени ний летим, летим
рекичката да разтопим,
рекичката да съживим.
- Вятърът: Разтопи се рекичката,
разтопи се, хей!
Чувате ли? — своята песен
радостна тя пей.
- Рекичката: О, вижте ме, аз жива съм,
игрива съм, и тичам веч
по моя път край брегове,
тополи де растат, шумят.

Лъчът: Щастлив ти път, рекичке, чуй!
 Лъчите: И поздрав там на оня край,
 където ти ще отлетиш
 и който край е дивен рай.

Рекичката: Но как, нали, и вий, лъчи,
 ще дойдете и вие там?
 Лъчът: И ние там, бездруго, знам.
 Лъчите: Ще бъдем ний, да, всички там.

Рекичката: Довиждане! Но вий, къде,
 къде, лъчи на утринта?
 Лъчите: Над пъпчици и дървеса
 със приказки за пролетта.

Капките на
 рекичката: По цветове и по листа
 и ние там, като роса
 ще заблестим при утринта
 на празника на пролетта.

Вятърът: Разтопи се рекичката,
 разтопи се, да!
 Огън пламна, песен чу се,
 пукна се леда.

Заиграха и запяха
 те на свобода —
 капчиците, капчиците
 всички до една.

Капчиците: Като дъждец, като роса,
като брилянт, като сълза,
ще бъда аз, ще бъдеш ти,
когато въвн се зазори.

Вятърът: Ще бъдеш ти, щѐ бъда аз
над дървеса и над цветя.
Ще пея там за пролетта,
ще пея аз „Добре дошла!“

Лъчите: Топят се реките,
топи се снегът.
На първото цвете
се чуе зовът.

Ний чакаме тука,
кокиче, ела,
и твоето знаме
развей над снега!

Лъчите и
вятърът: Предвестниче мило,
ний даваме път
на твоята песен,
топи се снегът.

Кокичето: Думите ви чух и идвам,
ето ме при вас.
Със звънчето си звънливо
ви приветствам аз.

Пролетта пристига вече,
ето мойта вест;
пътищата пригответе,
почвайте отднес.

Нека всичко тук да грейне,
в радост, чистота!
Пътищата пригответе,
иде пролетта!

Лъчите:

Ветре, тичай по земята
новината разнеси!
На дръвчета и на храсти
пъпчиците събуди!

Минзухарчето извикай,
пламък да огрей,
теменужката, уханье
сладко да разлей.

Минзухар-
чето:

Ето, аз ви поздравявам
с мойто пламъче сега;
как се радвам, че в земята
веч отиде си снега!

Теменуж-
ката:

Как се радвам, че съм тука,
че отново съм при вас.
След любимото другарче,
минзухарче, идвам аз.

Приемете поздрава ми,
 моят сладък аромат;
 приемете мойта радост,
 че съм пролет, че съм цвят.

Жукурякът: Но и аз съм тука вече,
 в хрусталака разлюлян:
 поздрав имайте от мене,
 кукуряка разцъвтян!

Жокичето: Нали чухте, че ви казах
 с белоснежното звънче:
 над земята вече пърхат
 пролетните ѝ криле.

Минзухар-
 чето: Нали тука, нали тука
 мойто пламъче огря?
 Да, туй значи, да, туй значи,
 че е близко, близко тя.

Теменуж-
 ката: Нали моето ухание
 нашироко се разля?
 Да, туй значи, че пристига,
 че пристига вече тя.

Лъчите: Тя пристига, тя пристига,
 звук се чува на крила.

Всички: Тя пристига, тя пристига
 от далечната страна.

Щъркелът: Тя пристига, чука-чука!
Тя е вече тука-тука!
Пратеник съм нейн аз —
почвам работа тоз час.

По градини и ливади,
и по ниви без огради,
ще отида по света
туй писмо да прочета.

Що по мене тя изпрати
тук из слънчеви палати —
нека всички знаят, да,
че пристига пролетта!

Вятърът: Над земята веч се носят,
пърхат нейните крила.
Всички: С радост ний ще ѝ запеем:
Ти при нас, добре дошла!

Минзухарчето: Ще ѝ светна с пламъчето.
Теменужката: Ще ѝ лъхна аромат.
Капките: Ний с брилянти ще я срещнем
в чашката на всеки цвят.

Вятърът: Песен аз ще ѝ запея,
ще събудя цветовете.
Рекичката: Ще прелея аз от радост
тихите си брегове!

- Лъчите: Цветовете ще обходим,
пъпките на пролетта.
Нека всичко тук да грейне
в чистота и красота!
- Дрѣвцето: Кой зове ме? Кой ме буди?
Чий е този сладък глас?
Ще отворя прозорчето,
ще погледна вече аз.
- Слънце! Слънце! О, не е ли
вече пролетта дошла?
Вятърът: — Да, дошла е, да, дошла е,
ти излизай веднага.
- Дрѣвцето: На, излязох! Будни ли сте,
вие, мои цветове?
Цветовете: Ний сме будни, ний сме будни —
твойте бели цветове.
- Лъчите: И вий, деца, станете вече
и разтворете се сега!
Да бъдем будни и готови,
да поздравиме пролетта!
- Цветя: О, ето ни, разцѣвнахме.
Благодарим, благодарим!
На вас лъчи, на теб, ветрец,
на теб, роса и красота.

Благодарим, благодарим.
 О, вятърко, ний молим те:
 Пчелиците да прилетят
 при всеки цвят, при всеки цвят!

Вятърът: Елате вий, пчелици, тук!
 Елате в час, открит за вас.
 Божествен дар ви чака тук,
 Божествен пир сред райски мир...

Пчели: О, ето ни пристигнахме,
 получихме безброй писма.
 Зовеше ни тук всеки цвят:
 Ела, ела, ела, ела!

1-ва пчелица: Съмна, бръмна, звънна веч
 пролетният ден.
 Бръмна, звънна радост, хей,
 в кошера огрен.

Нова песен, нова, хей,
 в кошера запя:
 — Там те чакат, чакат, хей,
 цветните поля.

2-ра пчелица: Тичай зад реката
 в горския шумак,
 чака те с усмивка
 сладък кукуряк.

- 8-та пчелица: Теменужка мила,
с хубаво челце,
чака и разтваря
своето сърце.
- 4-та пчелица: С пълна кошничка сега
аз се връщам у дома.
Миг подире, пак назад,
ще обходя всеки цвят.
- 5-та пчелица: Зад реката там една
момина сълза
клати своето стебълце:
Ти ела, ела!
- 6-та пчелица: През зимата, когато пак,
настъпи студ и лед,
ела при мен, ще имаш ти
тогава сладък мед!
- Пчелиците: Ще има, да, за всеки кой
е в работа живял;
за всеки, кой за пролетта
е песни дружни пял.

ПЕСЕН НА ЛЪЧИТЕ, ПЧЕЛИТЕ, КАПКИТЕ,
ЦВЕТАТА И ВЯТЪРА

- Пчели: Ний пчели сме ранобудни,
тичаме в простори чудни,
озарени от лъчи
над разцъвнали тревн.
- Нас зове ни аромата
на тревите и цветята,
и се храним ний с нектар,
този чуден слънчев дар.
- Ний пчели сме ранобудни,
ний летим в простори чудни:
Бръм, бръм, бръм, бръм,
бръм, бръм, бръм, бръм!
- Цвете: Аз, пчелице, тука съм.
- Лъчи: Тук те чака аромата
на тревите и цветята;
тичай тука, тичай там,
зад реката и насам.
- Вятърът: Разлюляха се звънчета
и разтвориха цветчета:
Чу ли ти, какво каза
малка момина сълза?

Пчелица: Чух, отидох и сега
аз се връщам у дома
с пълни стомнички нектар,
чист, прозрачен, слънчев дар.

Цветя: В царството на красотата,
на лъчите, чистотата
се родихме ний, и днес
с радостна дойдохме вест.

Огъня на красотата,
на доброто, чистотата
е запален и гори,
ти свещта си запали!

Вятъра: Минзухарът се разтвори
и звънливо проговори:
Минзухар: — Моят златен кротък плам
аз запалих го оттам.

Лъчите: В царството на чистотата,
има извор — аромата
и нектара там се лей,
стомничката си налей!

Пчелица: Мойта стомничка е пълна,
златният нектарец звънна —
връщам се назад, къде
майчиният глас зове.

- Вятъра: За дечицата красиви
падат капките звънливи
на меда от нектар,
този златен слънчев дар.
- Пчелица: Аз пчеличка съм,
твоя дружка, бръм!
Тук нектар се лей,
стомничка налей.
- Капки: Аз росица съм,
пея песен, звън!
Тук брилянт се лей,
стомничка налей.
- Цвете: Златна имам аз,
пълня я с елмаз.
Радост ме огря
в слънчева земя.
- Пеперудка: Шом цъвнат цветята,
щом грейнат лъчи,
над цветни поляни
ти бързо хвъркни!
- Играй и танцувай
сред златни лъчи —
и живо, красиво
ти цвете бъди!

2-ра
пеперудка: Пашкулът го няма,
и ти си навън.
Да, свърши се вече
дълбокият сън.

До вчера бе червей
и долу пълзя,
а днес пеперудка
над цветни поля.

Хвърчиш и играеш,
свободна си, да! —
На пъстри цветенца
крилата сестра.

3-та
пеперудка: До вчера аз пълзях,
до вчера грозна бях,
сега съм веч с крилца,
как радвам се деца!

И ето ме летя
над пъстрите цветя,
как радвам се, деца,
че имам си крилца!

4-та
пеперудка: Бях в пашкула, но изхвъркнах —
днес е моят ден рожден.
Път ме чака сред цветята,
път от слънце озарен.

Ще отида при цветята,
ще им кажа: „Добър ден!“
Аз празнувам, аз празнувам,
днес е моят ден рожден.

Теменужка: Пеперудке, ти ела,
аз те каня у дома.
Имам обяд, аромат,
красота на слънчев свят.

Цветя: Пеперудки, вий елате,
наши гостенки крилати,
чувствайте се вий сега,
чувствайте се у дома!

Пеперудки: От сладкия ви сок
ще смукнем ний сега.
Ний храним се, деца,
със слънчева храна.

Вятърът: От лъчите, от цветята,
от водата е дошла,
слънчевата за пчелите,
пеперудките храна.

Лъчите: Днес е пролет, радваш ли се?
Радваш ли се ти, кажи?
Радваме се, ний сме топли,
ний сме пролетни лъчи.

Цвете: Днес е пролет, радваш ли се?
 Аз съм цвете, аз цъвтя.
 Поздравявам аз небето
 от щастливата земя.

Пчела: Днес е пролет, радваш ли се?
 Аз събирам сладък мед.
 Към живота аз изпрашам
 моят радостен привет.

Пеперудка: Днес е пролет, радваш ли се?
 Като тебе аз летя,
 и се храня от нектара
 на красивите цветя.

Птичката: Днес е пролет, радваш ли се?
 Аз съм птичка, песента
 на цветята, на водата
 аз разнасям по света.

Рекичката: Днес е пролет, радваш ли се?
 Разтопиха ме лъчи.
 И водата ми градинки
 посадени, ще пои.

Вятърът: Днес е пролет, радваш ли се?
 Радвам ли се? — Много, да!
 Нал празнуваме ний днеска
 празника на пролетта?

Ей птички, елате!
Птички: Ний тука сме, на.
Вятърът: Да пееме всички!
Птички: Да пееме, да!

Всички: Над нашата мила,
свободна земя
красивата пролет
навекы изгря.

Ще пеем, играем,
безкрай ще летим,
пътеки, градини,
навред ще красим.

От сладки цветенца
ще сбираме мед,
ще носим го ние
на всички подред.

Задружни навекы
ще бъдеме, да!
На новата пролет
сме ние деца.

СЪДЪРЖАНИЕ

	стр.
1. Песен на градинарите	3
2. Песен на чистотата	11
3. Песен на дъжда	19
4. Песен на хляба	29
5. Мост	37
6. Песен на новата риза	45
7. Сърпове и чукчета	55
8. Поточе	63
9. Изворче	71
10. Песен на пролетта	77

Разрешение № 181, — I—3—576, от 12. II. 1947 г. на М-вото
информацията и изкуствата. — Хартия от Министерството

Одобрена и препоръчана от Министерството на Народното
просвещение с окръжно № 761 75 IV 947
